

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Salvador Cot

Sofà no, butaca sí!

“Llibertat presos polítics!”, va ser la penúltima frase de l'actriu Míriam Marçet, enmig dels aplaudiments del públic a *La pell escrita* (Sala Atrium, Barcelona, molt recomanable). L'última, “aneu al teatre, els teatres estan buits!”. Té raó. La crisi política que vivim ha afectat greument l'activitat cultural d'aquest país, com si comprar una entrada per al teatre o visitar una exposició fos incompatible amb la fermesa i determinació dels objectius democràtics d'aquesta societat. Justament, l'àmbit de la cultura i els espectacles és un dels que més han expressat el compromís —manllevant el vell lema d'Òmnium— amb la llengua, la cultura i el país que, al capdavant, són la seva raó de ser.

El país ha de funcionar o no hi haurà país. Al capdavant, l'estratègia de fons de l'Estat és que Catalunya redueixi pes i activitat, que es provinçianitzi, i això depèn de la pressió de Madrid, en part, però sobretot de

Catalunya ha construït una nació i ara, amb l'Estat en formació de combat, els catalans hem de demostrar que tenim un projecte i que no ens pensem tancar a casa

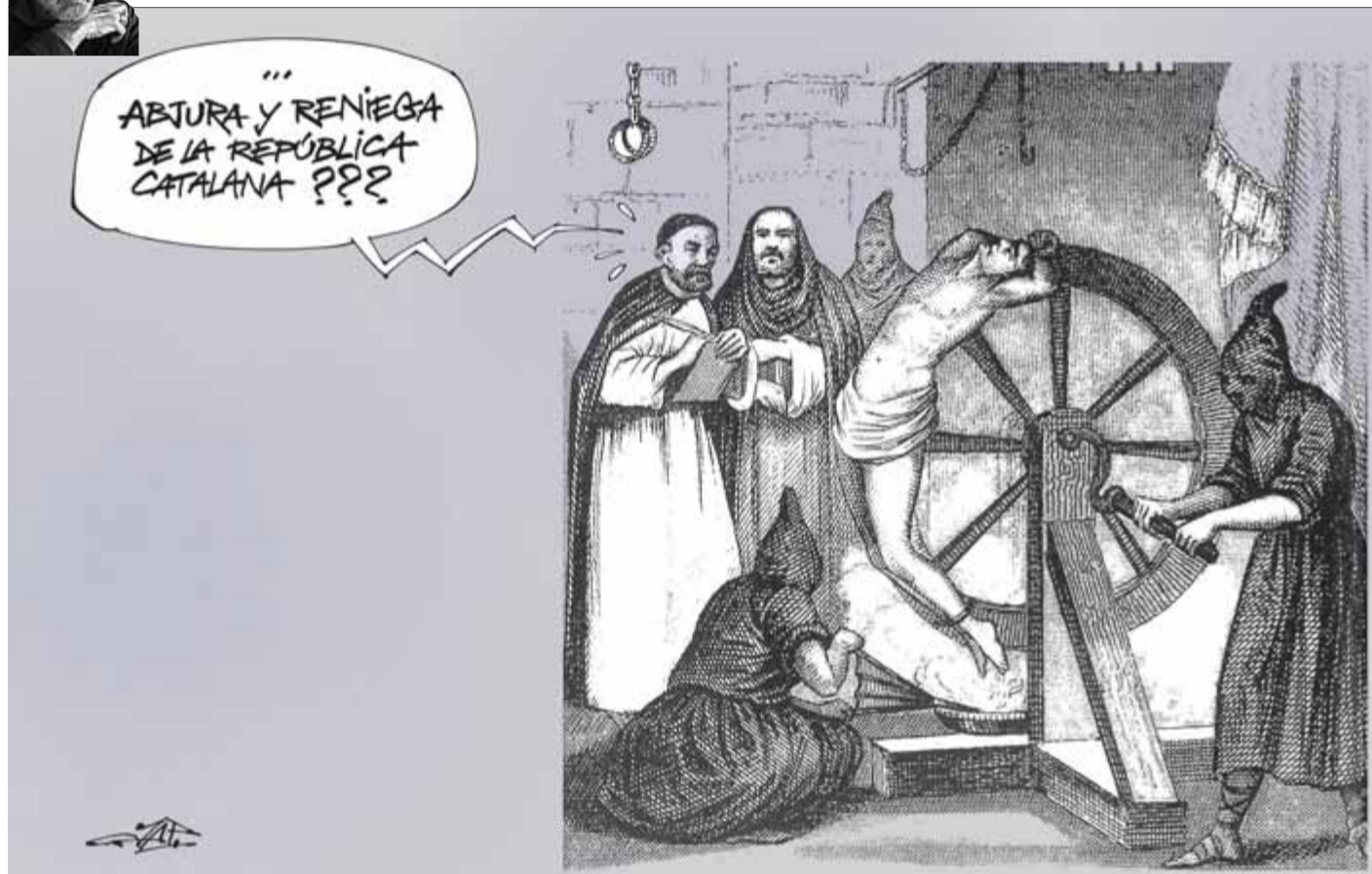
l'actitud que tingui la pròpia societat catalana respecte a si mateixa. Al marge d'Espanya, Catalunya ha aconseguit construir una nació i ara, amb les institucions de l'Estat en formació de combat, els catalans hem de demostrar —i demostrar-nos— que tenim un projecte i que no ens pensem tancar a casa. I això passa per organitzar-se i lluitar, evidentment, però també per apreciar les obres de teatre, les sales d'exposicions i els concerts de música que omplen de qualitat la cultura catalana.

Guanyarem amb els nostres actors, els nostres escriptors, els nostres artistes i els nostres músics. La immensa majoria han donat la cara per un país que ara no els pot donar l'esquena. O sigui que tornem a recomanar-nos pel·lícules i concerts, discos i llibres. Tornem a emocionar-nos amb els impactes intel·lectuals que ens fan créixer una mica més. No hi ha revolució sense art, ni canvi des del sofà del menjador. Aneu al teatre, com sempre, sabeu que s'ho val.

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Mostrari complet

Tenim el catàleg de la venjança i la humiliació complet: el president de la Generalitat i quatre consellers a l'exili; el vicepresident i més consellers en presó preventiva sense fiança; la presidenta del Parlament i altres membres de la mesa en llibertat amb fiança; un altre de la mateixa mesa, en llibertat sense fiança, i dos activistes en la mateixa situació que el vicepresident i els companys de presó. Perquè no hi falti res, a la presidenta del Parlament se li va imposar una fiança tan elevada i tan impossible de pagar en el termini fixat que la segona autoritat del país darrere del president es va passar moltes hores a la presó per donar satisfacció als que creuen que no se'n podia anar “*de rositas*”. Conten les cròniques que feia vint anys que del tribunal que va citar a declarar la mesa del Parlament no sortia un cotxe policial en direcció a la presó. Es veu que es tracta d'un tribunal benèvol. L'última vegada, el cotxe carcerari transportava gent d'Herri Batasuna relacionada amb ETA. L'evocació és diàfana. L'equiparació, la que molts busquen: l'independentisme és

“No pensem gaire en els que l'article 155 ha deixat sense feina

terrorisme. I mentrestant, tants delinqüents propers al govern espanyol o enquistats en el seu si, “*de rositas*”.

L'altra nit, tornant a casa, em vaig trobar un jove amic pel carrer. Havia estat col·laborador d'un dels consellers empresonats. Ha perdut la feina perquè ha estat destituït en aplicació de l'article 155. No pensem gaire en els que es troben en la seva situació, que són molts. Estava destrossat. Fins fa quatre dies com aquell qui diu despatxava amb un conseller molt eficaç que era també una excel·lent persona, pare de família i bon veí. Imaginar-se'l a la presó, ell que havia pertangut al go-

vern que havia tancat la Model, li feia bullir la sang i sobreixir els lacrimals. Em va explicar que el matí que el seu conseller, en companyia del vicepresident i tots els altres, va anar a declarar a l'Audiència Nacional, ell havia encarregat taula en una restaurant de Madrid per anar-hi a dinar amb el seu cap, un cop acabats els tràmits judicials. El dinar es va haver de suspendre. Fins a aquest punt ens creiem la benevolència de l'antic Tribunal d'Ordre Públic. Sap greu dir-ho, però anem amb un lliri a cada mà.

Fa uns mesos vaig actuar de jurat en uns premis culturals. Hi intervenia un senyor que em va ser presentat com a Lluís Puig Gordi, director general de Cultura. Poc temps després va ser elevat a conseller, en substitució de Santi Vila, el que faltava per completar el quadre d'encausats. La cerimònia efectiva d'entrega de premis es va anar ajornant “per la situació política del país”. Ha quedat fixada per la setmana que ve. Puig Gordi no la podrà presidir. La “situació política” el manté exiliat a Brussel·les, amb el president Puigdemont.